

SPOROČILO ZA MEDIJE št. 179/22

Luxembourg, 9. november 2022

Sodba Splošnega sodišča v zadevi T-158/21 | Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe/Komisija

Splošno sodišče je potrdilo sporočilo Komisije, s katerim je ta zavrnila izvedbo ukrepov, predlaganih v evropski državljanski pobudi „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe“

Ukrepi, ki jih je Unija že sprejela za to, da se poudari pomembnost regionalnih oziroma manjšinskih jezikov ter za spodbujanje kulturne in jezikovne raznolikosti, zadostujejo za uresničitev ciljev te pobude

Tožeča stranka, Citizens' Committee of the European Citizens' Initiative „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe“, je Evropsko komisijo zaprosila za prijavo predlagane evropske državljanske pobude (EDP) z naslovom „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe“¹.

Namen te predlagane EDP je bil Evropsko unijo pozvati, naj sprejme vrsto aktov za izboljšanje varstva pripadnikov narodnostnih in jezikovnih manjšin, ter k okrepitvi kulturne in jezikovne raznolikosti v Uniji.

Potem ko je Komisija prijavila predlagano EDP² in je bilo zbrano zadostno število podpisov v njeno podporo, je tožeča stranka zadevno EDP predložila Komisiji. Komisija je po tem, ko je Evropski parlament sprejel stališče o tej EDP³, 14. januarja 2021 sprejela sporočilo⁴, s katerim je zavrnila izvedbo ukrepov, predlaganih v EDP, med devetimi navedenimi predlogi med drugim v zvezi s:

- priporočilom Sveta o varstvu in spodbujanju kulturne in jezikovne raznolikosti v Uniji (predlog 1);
- sklepom ali uredbo Parlamenta in Sveta za ustanovitev centra za jezikovno raznolikost na področju regionalnih in manjšinskih jezikov, ki bi ga financirala Unija ter bi bil zadolžen za spodbujanje raznolikosti na vseh ravneh (predlog 3);
- spremembo zakonodaje EU, da se zagotovi približno enako obravnavanje oseb brez državljanstva in državljanov Unije (predlog 6); in

¹ V skladu z Uredbo (EU) št. 211/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o državljanski pobudi (UL 2011, L 65, str. 1), ki je bila z učinkom od 1. januarja 2020 razveljavljena in nadomeščena z Uredbo (EU) 2019/788 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o evropski državljanski pobudi (UL 2019, L 130, str. 55).

² Sklep Komisije (EU) 2017/652 z dne 29. marca 2017 o predlagani državljanski pobudi z naslovom „Zaščita manjšin – milijon podpisov za raznolikost Evrope“ (Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe) (UL 2017, L 92, str. 100).

³ Resolucija Parlamenta (2020)2846(RSP), P9_TA-PROV (2020)0370 z dne 17. decembra 2020.

⁴ Sporočilo Komisije C (2021) 171 final z dne 14. januarja 2021.

– spremembo Direktive o avdiovizualnih medijskih storitvah⁵, da se zagotovi svobodno opravljanje storitev in sprejemanje avdiovizualnih vsebin v regijah, kjer prebivajo narodnostne manjšine (predlog 8).

Splošno sodišče je s sodbo **zavrnilo tožbo** tožeče stranke **za razglasitev ničnosti sporočila Komisije**. S to zadevo je bila tako Splošnemu sodišču dana priložnost, da na eni strani pojasni, da ob upoštevanju zahtev, ki izhajajo iz Uredbe 2019/788, načelo enakega obravnavanja Komisiji ne nalaga obveznosti, da organizira enako število sestankov z organizatorji vsake EDP, in na drugi strani, da uporabi rešitev, ki jo je Sodišče v zvezi s pravicami, ki so priznane samo državljanom Unije, sprejelo v sodbi *Préfet du Gers in Institut national de la statistique et des études économiques*⁶.

Presoja Splošnega sodišča

Na prvem mestu, Splošno sodišče je navedlo, da je Komisija spoštovala **obveznost obrazložitve** v zvezi z izpodbijanem sporočilom. Komisija je **ob upoštevanju ukrepov, ki so jih institucije Unije že sprejele na področjih, ki jih zajema zadevna EDP**, in njenega spremljanja izvajanja navedenih ukrepov **menila, da v tej fazi za uresničitev ciljev, ki jim sledi ta EDP, ni potreben noben dodaten pravni akt**.

Na drugem mestu, Splošno sodišče je poudarilo, da se lahko v skladu z **načelom enakega obravnavanja** število sestankov, ki jih Komisija izvede z organizatorji EDP, razlikuje med drugim glede na naravo ali zapletenost EDP, tako da Komisiji ni treba organizirati enakega števila sestankov z organizatorji vsake EDP.

Na tretjem mestu, Splošno sodišče je presodilo, da Komisija ni storila nobene očitne napake pri presoji v zvezi s pregledom predlogov 1, 3, 6 in 8 zadevne EDP.

Tako Komisija v zvezi s **predlogom 1** v izpodbijanem sporočilu upravičeno omenja Listino Sveta Evrope⁷ za obrazložitev svoje zavrnitve izvedbe ukrepa, na katerega se nanaša ta predlog. Okoliščina, da Unija ni pogodbenica te listine, ne dokazuje, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ker tožeča stranka ne prereka tega, da se Unija redno sklicuje na to besedilo kot na pravni instrument, ki določa smernice za spodbujanje in zaščito regionalnih in manjšinskih jezikov. Poleg tega okoliščina, da nekatere države članice tega instrumenta še niso podpisale oziroma ratificirale, ni upoštevna za presajo ukrepanja Unije na tem področju. Prav tako od Komisije pri pregledu EDP ni mogoče zahtevati, da upošteva le akte Unije, ki se nanašajo na vse države članice in osebe, na katere se ta EDP nanaša. Poleg tega ni pomembno, da akt, upoštevan ločeno, ne omogoča popolne uresnitve ciljev, ki jim sledi EDP, če lahko vsi akti in ukrepi, ki jih je Komisija navedla v svojem sporočilu, skupaj prispevajo k uresnitvi navedenih ciljev.

Glede **predloga 3** je Splošno sodišče prav tako ugotovilo, da je Komisija pravilno menila, da lahko naloge, ki jih opravlja, cilji, ki jim sledi, in dejavnosti, ki jih izvaja Evropski center za moderne jezike v okviru Sveta Evrope (v nadaljevanju: ECMJ), prispevajo k uresnitvi ciljev, ki jim sledi ta predlog, to je krepiti zavedanje o pomembnosti zlasti regionalnih oziroma manjšinskih jezikov ter spodbujati raznolikost na različnih ravneh.

V zvezi s tem je Komisija v izpodbijanem sporočilu pravilno menila, da ohranitev in razvoj sodelovanja z drugo mednarodno organizacijo na področjih, ki ustrezajo tistim, ki jih je tožeča stranka želela dodeliti centru za jezikovno raznolikost, to je z ECMJ, h kateremu je pristopila večina držav članic Unije in ki je tesno povezan s Svetom Evrope, lahko prispeva k uresnitvi ciljev, ki jim sledi predlog 3, in prepreči podvajanje prizadevanj in virov.

Glede **predloga 6** je Splošno sodišče – ker je cilj tega predloga doseči širitev pravic, povezanih z državljanstvom, na osebe brez državljanstva in njihove družine, ki že vse življenje živijo v svoji državi izvora – opozorilo, da je državljanstvo ene od držav članic nujni pogoj za to, da lahko oseba pridobi in ohrani status državljan Unije ter uživa

⁵ Direktiva 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) (UL 2010, L 95, str. 1).

⁶ Sodba z dne 9. junija 2022, *Préfet du Gers in Institut national de la statistique et des études économiques*, C-673/20 (glej tudi SM št. 98/22).

⁷ Evropska listina Sveta Evrope o regionalnih ali manjšinskih jezikih z dne 5. novembra 1992 (Zbirka pogodb Sveta Evrope – št. 148).

vse s tem povezane pravice. Tako v skladu z zgoraj navedeno sodbo *Préfet du Gers* in Institut national de la statistique et des études économiques pravic, povezanih s statusom državljana Unije, ni mogoče razširiti na osebe, ki nimajo državljanstva ene od držav članic. Poleg tega je Komisija pravilno menila, da se lahko z njenim akcijskim načrtom za integracijo in socialno kohezijo⁸ upošteva potreba oseb brez državljanstva po boljši vključitvi v družbo s pomočjo boljših možnosti za zaposlitev in izobraževanje ter boljših socialnih možnosti.

Splošno sodišče je v zvezi s **predlogom 8** poudarilo, da je z Direktivo o avdiovizualnih medijskih storitvah že olajšano sprejemanje in ponovno prenašanje avdiovizualnih medijskih storitev v celotni Uniji, med drugim avdiovizualnih vsebin iz sosednjih držav članic neke države članice, in to v jezikih, ki bi lahko bili zanimivi za osebe, ki pripadajo narodnostnim manjšinam, ki živijo v zadnjenavedeni državi članici. Poleg tega je Komisija pravilno menila, da lahko spremljanje uporabe te direktive prispeva k uresničitvi cilja, ki mu sledi navedeni predlog, in sicer izboljšati dostop do avdiovizualnih vsebin različnih izvorov in jezikov. Zato je Komisija lahko upravičeno ugotovila, da za uresničenje cilja, ki mu sledi predlog 8, ni potrebna nobena sprememba zgoraj navedene direktive.

OBVESTILO: Namen ničnostne tožbe je razveljavitev ali razglasitev ničnosti aktov institucij Unije, ki so v nasprotju s pravom Unije. Države članice, evropske institucije in posamezniki lahko pod nekaterimi pogoji pri Sodišču ali Splošnem sodišču vložijo ničnostno tožbo. Če je ta utemeljena, se akt razveljavi ali razglasi za ničen. Zadevna institucija mora zapolniti morebitno pravno praznino, ki nastane z razveljavitvijo ali razglasitvijo ničnosti akta.

OBVESTILO: Zoper odločbo Splošnega sodišča je mogoče v dveh mesecih in desetih dneh od njene vročitve pri Sodišču vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja.

Neuradni dokument za medije, ki Splošnega sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Ostanite povezani!

⁸ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom „Akcijski načrt za integracijo in vključevanje za obdobje 2021–2027“ (COM(2020) 758 final).